

У име Оца и Сина и Светога Духа

Богу благодарим браћо и сестре што нас је удостојио данас, да се нађемо заједно данас у овом Божијем храму, да узнесемо Господу бескрву жртву, да узнесемо наше топле молитве Спаситељу нашем Господу Христу, Његовој Пресветој мајци, да се помолимо за нас овде сабране, и за оне који нису са нама физички али су са нама духовно и молитвено. Да свима Господ дарује благодат своју и све оно што је потребно за наше спасење.

Каже Господ да Господ зна, Бог зна шта је нама потребно, али је потребно и да му се молимо и да износимо наше потребе и наше молитве и наше жеље. Али да би наше молитве биле услишене, потребно је да ми послушамо Бога. Да чујемо Његове речи, Његове заповести, јер кажу Свети оци: „Бог слуша онога, ко Његове заповести врши“.

Данас смо се сабрали овде на овај дивни и велики празник, празник Сретења Господњег, празник који се десио у четрдесети дан по рођењу Господа Христа, у четрдесети дан дакле од Божића. Када је Пресвета Богородица и праведни Јосиф донели Господа Христа у храм јерусалимски, да га по закону и обичају посвете Богу. Да принесу за Њега жртве као што је закон предвиђао. А тада се десило једно велико чудо у јерусалимском храму. Тамо се срео човек и Бог. Тамо се срео старац Симеон од 260 година и Богомладенац Господ Христос. Ко је Симеон? Ко је та личност тако непозната и мистична нашем народу? То је један од седамдесеторице преводилаца Светог Писма са јеврејскога на грчки језик. Египатски цар Птолемеј Филадельф, зажелео је да има књиге пророчке да има Свето Писмо на своме говорноме језику, а тада се и тамо говорило грчки. И он је затражио од првосвештеника јерусалимског да му пошаље учене људе, који ће под његовим надзором и о његовом трошку радити, превести цео Стари Завет на грчки језик. И заиста из Јерусалима су послати седамдесет учених и мудрих људи, међу њима је био и Симеон. И они су се тамо у Александрији тамо трудили да преведу

цело Свето Писмо. Сигурно било је подељено на све њих, поједине делове. Старцу Симеону који је тада био сигурно млађи, можда триседет и нешто година, четрдесет, допало је да преводи књигу пророка Исаије.

Он је добро познавао грчки језик, познавао је јеврејски језик добро, и када је дошао на оно место где Свети пророк Исаија говори, да ће девојка затруднети и родити сина, он је застао. Био је у недоумици. Како девојка да роди сина? Мора да је ово грешка нека. „Ја ћу то да исправим“. И узме да избрише то девојка и да стави „млада жена“. У томе анђеоло га задржи и каже: „Преведи као што пише. И знај зато што си посумњао, да нећеш умрети док не видиш то дете, које ће се родити од девојке“. И Симеон је превео онако као што треба, као што је пророк Исаија превидео на седам стотина година, пре Христовога рођења. И заиста, завршили они тај посао, вратили се у своју отаџбину, и старац Симеон је живео мимо све остале људе, чекајући обећање које је Бог послао преко анђела.

И једнога дана, кад је био старац 260 година, сви се чудили како тај човек не умире, шта чека? А он је знао шта чека. Једнога дана Дух Свети му каже да иде у храм јерусалимски. И он је дошао тамо баш у моменту када је Света Богородица приносила младенца Исуса на својим рукама. Он је тада Духом провидео у Њему, тога о коме је писао пророк Исаија, сагледао у Њему Сина Божијега, спаситеља света, узео Га на руке своје и изговорио једну дивну молитву, која се и данас чита на сваку вечерњу: „Сада отпушташ слугу Твога Господе по речи својом с миром, јер видеше очи моје спасење Твоје. Светлост да обасја незабошце и славу народа Твога Израилљ“. Шта је тада старац Симеон видео? Видео је Спаситеља али је видео и спасење рода људскога. У том једном моменту, он је сагледао цео живот Господа Христа. И Његово крштење на Јордану и Његово преображење на Тавору и Његово распеће на Голготи и вакрсење и вазнесење, и целу историју Цркве Божије што јесте спасење рода људскога. Све је то старац сагледао. И зато је рекао да су његове очи

виделе спасење Божије, које је Бог припремио људима. Али не само то, него је предвидео старац Симеон и прорекао и све што је рекао све се испунило. За то дете рекао је: „Овај лежи (а још је дете лежало на рукама његовима) да многе подигне и обори у Израиљу. И да буде знак против кога ће се говорити“. А онда се окренуо Светој Богородици и рекао: „А и теби самој, нож ће пробости душу“. Шта је тада видео старац Симеон? Видео је Господа на крсту распетога, и њу мајку Божију, Свету Богородицу под крстом, коју је бол за сином њеним пробадао душу.

То је данашњи празник браћо и сестре. То ми данас славимо, али не само да славимо. Него се и подсећамо свега тога и схватамо да сви ми имамо своје сreteње са Господом. Сви ми треба да се сретнемо као старац Симеон као што се срео са Господом, да се и ми сретнемо са Њим. И ми крштене душе, сви смо се срили са Њим, у Светој тајни крштења када смо постали Хришћани, али као људи и грешимо и падајемо и устајемо, и батргамо се по овом мучном животу и трудимо се да нађемо пут свој. Пут који води нашем вечном циљу, за чега је човек и створен. А тај циљ је браћо и сестре, живот вечни, ради чега је Господ и дошао на земљу, живео са људима, учио људе, пострадао од људи, васкрсао и даровао људима живот вечни.

Кад се ми то можемо поново срести са Господом, кад ће то бити наше сретане и сreteње? Онда кад почнемо да се трудимо да данас будемо бољи него што смо били јуче. Када променимо себе, када почнемо да вршимо заповести Божије да по њима живимо, јер сви у историји Цркве две хиљаде година, који су постали Светитељи Божији, најпре су имали сreteње са Господом. Сетите се Савла, гонитеља Хришћана у првим годинама хришћанства, који је киптао мржњом према Хришћанима и према Господу. Доживео је своје сreteње на путу за Дамаск када је ишао да тамошње Хришћане хвата, води на суд и убија. И он је тада доживео да му се Господ јавио на путу и рекао му: „Савле, Савле зашто ме гониш“? И тако је од сreteња тога његовога од Савла постао Павле. Апостол незнабожаца,

човек који је највише допринео да се Хришћанство прошири по целој свету. А нама да остави своје учење, био је веома учен човек, у његовим посланицама, које је писао и слао појединим Црквеним општинама. Свети Сава српски као младић, доживео је сусрет са Господом и после тога сусрета оставио царски двор свога оца, и отишао на Свету Гору да принесе себе и свој живот Богу на жртву. Да би добио оно што је обећао а то је живот вечни.

Ми данас браћо и сестре налазимо се пред Светим и великим постом. У томе посту трудимо се да доживимо наше сreteње, наш сусрет са Господом. Како? У тајни покајања. Да сагледамо свој живот, да сагледамо своје грехе. Сигурно како каже Апостол Петар „да праведник на дан греша седам пута“. А ми који нисмо праведници, сигурно да грешимо много више, можда седам пута седамдесет на дан. То треба да сагледамо, то треба да доживимо, да доживимо покајање, тугу у срцу своје за грехе наше, да похитамо пред Господа јер Њему се исповедамо, пред свештеником Његовим, пред духовником нашим и тако ћемо доживети своје сreteње. И од тога сreteња наш пут треба да буде промењен, да живот наш буде усмеран ка основном циљу ка стицању Царства небескога и живота вечнога.

Данас је и недеља браћо и сестре, недеља Страшнога суда. Недеља посвећена коначном завршетку рода људскога, и ове планете земље. Када Господ поново дође да суди живима и мртвима. А доћи ће као судија, први пут је дошао као слуга и учитељ, а други пут ће доћи као судија да види шта смо ми урадили да свакоме да по делима његовим. Одавде са земље браћо и сестре постоје само два пута. Боље речено један до гроба свима нама. А од гроба имају два пута. Један води у живот вечни у Царство небеско, а други води у пакао вечни у муку вечну. То данашње Јеванђеље говори када дође Господ, онда ће се сабрати вели пред Њим сви народи, и Он ће разлучити као пастир што раздваја овце од јаради. Овце са десне стране а јарад са леве стране. И чули сте шта каже Господ по чему ће нам судити,

по томе шта смо испунили од Његовог Јеванђеља. Јесмо ли показали љубав према брату своме? Према браћи својој? „Јер бејох гладан и нахранисте ме. Бејох жедан и напојисте ме. Бејох наг и оденусте ме. Бејох у тамници и дођосте мени. Бејох болестан и посетисте ме.“ То говори Господ онима са десне стране. А они кажу: „Господе кад смо то урадили, кад смо те видели гладна и жедна“? А Он каже: „Када учинисте једном од ове моје мале браће“. Јер сви су људи Његова мала браћа, Господња браћа. Он је све нас усинио Оцу своме небескоме. „Кад учинисте једном од ове моје мале браће, мени учинисте“. А онима са леве стране упутиће страшне речи. Нека би Господ дао да их ми не чујемо у томе момнету, да не буду нама упућене: „Идите проклети у огањ вечни. Припремљен не човеку, него ђаволу и анђелима његовим. Али ви пошто сте вршили вољу, не вољу Божију него вољу ђаволску, нема трећега места него идите тамо чију сте вољу вршили.“ Тако да са земље воде два пута. Трећега нема и не може бити. Сви морамо изабрати, а бирамо га овде на земљи и нашим животом овде, бирамо пут којим ћемо одавде отићи. Благо ономе ко изабере пут правде Божије, пут вере, пут милосрђа, пут вршења заповести Божијих и пут кајања за грехе своје. А тешко ономе ко изабере пут неверја, пут малOVERја, пут кривоверја, пут разних јереси, пут рђавих дела. Они, они ће стати са леве стране Праведнога судије.

Нека би Господ молитвама Свете Богородице, молитвама Светог праведног Симеона мироточивог, молитвама свих Срба Светитеља, којима је овај храм овде у туђој земљи али на Божијој земљи подигнут и освећен и у њему се врше Свете Тајне, нека сви они нама буду учитељи, вође и путовође кроз овај живот, да и ми прошавши овим путем, онако што је Господ заповедао да достигнемо и ми у Царство небеско, и да добијемо од Господа живот вечни. И тако да тамо са свима Светима и ми слаavimo Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!